

Tad R. Callister
Søndagsskolens hovedpræsident

Forældre: De bedst kvalificerede til at undervise deres børn i evangeliet

Når alt kommer til alt, er hjemmet det ideelle forum for undervisning i Jesu Kristi evangelium.

Ben Carson udtalte om sig selv: »Jeg var den dårligste elev i hele femte klasse.« En dag skulle han have en matematikprøve med 30 spørgsmål. Eleven bag ham rettede den og afleverede den tilbage til ham. Læreren, fru Williamson, begyndte at opremse elevernes navne og bad om deres resultat. Endelig nåede hun til Ben. I flovhed mumlede han svaret. Fru Williamson troede, at han sagde »9« og sagde, at 9 ud af 30 var en fantastisk fremgang. Eleven bag Ben råbte så: »Ikke nil! ... han fik nul ... rigtige.« Ben sagde, at han havde lyst til at krybe i et musehul.

På samme tid havde Bens mor, Sonya, sine problemer at kæmpe med. Hun havde 23 søskende, havde kun gået i skole til og med 3. klasse og kunne ikke læse. Hun blev gift som 13 årig, blev skilt, havde to sønner og opfostrede dem i Detroit's ghetto. Alligevel var hun ekstremt selvhjulpne

og besad en stærk tro på, at Gud ville hjælpe hende og hendes sønner, hvis de gjorde deres del.

En dag oplevede hun et vendepunkt i deres liv. Det gik op for hende, at succesrige mennesker, dem som hun gjorde rent for, havde biblioteker – de læste. Efter arbejde gik hun hjem og slukkede for fjernsynet, som Ben og hans bror var ved at se. Kort fortalt sagde hun: I drenge ser for meget fjernsyn. Fra nu af kan I se tre programmer om ugen. I jeres fritid tager I

på biblioteket – og læser to bøger om ugen, hvorefter I aflægger rapport.

Drengene var chokerede. Ben fortalte, at han aldrig havde læst en bog i hele sit liv med undtagelse af dem, han skulle læse i skolen. De protesterede, de brokkede sig, de argumenterede, men til ingen nytte. Senere reflekterede Ben over det og sagde: »Hun fastsatte reglen. Jeg syntes ikke om reglen, men hendes beslutsomhed for at forbedre vores tilværelse ændrede mit liv.«

Og hvilken forandring. I syvende klasse var han klassens bedste. Han læste senere på Yale University på et stipendium og herefter på John Hopkins Medical School, hvor han i en alder af 33 blev chef for pædiatrisk neurokirurgi og en verdenskendt kirurg. Hvordan var det muligt? Mest af alt fordi en mor, uden mange af livets fordele, ærede sin kaldelse som forælder.¹

Skrifterne taler om forældres rolle – at det er deres pligt at undervise deres børn »i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven« (L&P 68:25).

Som forældre er vi de bedst kvalificerede undervisere i evangeliet og eksempler for vore børn – ikke biskoppen, Søndagsskolen, Unge Piger eller Unge Mænd, men forældrene. Som deres bedst kvalificerede undervisere i evangeliet kan vi lære dem om forsoningens kraft og

virkelighed – om deres identitet og guddommelige skæbne – og derved give dem et stærkt fundament, som de kan bygge videre på. Når alt kommer til alt, er hjemmet det ideelle forum for undervisning i Jesu Kristi evangelium.

For omkring et år siden var jeg på en opgave i Beirut i Libanon. Mens jeg befandt mig der, hørte jeg om en 12-årig pige ved navn Sarah. Hendes forældre og to ældre søskende havde konverteret til Kirken i Rumænien, men blev så tvunget til at rejse tilbage til deres hjemland, da Sarah kun var 7 år gammel. Kirken fandtes ikke i deres hjemland, der var ingen organiserede enheder, ingen Søndagsskole eller program for Unge Piger. Efter fem år hørte denne familie om en gren i Beirut, og de sendte, lige inden min ankomst, deres 12-årige datter Sarah afsted, sammen med to ældre søskende, for at blive døbt. Mens jeg var der, holdt jeg et foredrag om frelsesplanen. Ret ofte rakte Sarah hånden op og besvarede spørgsmålene.

Efter mødet og velvidende, at hun praktisk talt ikke havde haft kontakt med Kirken, gik jeg hen til hende og spurgte: »Sarah, hvordan kendte du svarene på de spørgsmål?» Hun svarede med det samme: »Min mor har lært mig det.« De havde ikke Kirken i deres område, men de havde evangeliet i deres hjem. Hendes mor var den bedst kvalificerede underviser i evangeliet.

Det var Enosh, som sagde: »De ord, som jeg ofte havde hørt min far tale angående evigt liv og de helliges glæde, sank dybt i mit hjerte« (En 1:3). Der er ikke nogen tvivl om, hvem Enoshs lærer i evangeliet var.

Jeg husker, at min far lå udstrakt foran pejsen og læste skrifterne og andre gode bøger, og jeg lå udstrakt ved hans side. Jeg husker de kort, han havde i skjortelommen med citater fra

skriften og Shakespeare og nye ord, som han lærte udenad. Jeg husker evangeliske spørgsmål og drøftelser ved middagsbordet. Jeg husker de mange gange, min far tog mig med, når han besøgte de ældre – hvordan han kørte forbi med is eller kylling til en anden eller hans håndtryk med penge i. Jeg husker de gode følelser og mit ønske om at blive som ham.

Jeg husker min mor i en alder af omkring 90, der lavede mad i sit køkken i lejligheden, og som derpå forlod lejligheden med en bakke mad. Jeg spurgte hende, hvor hun skulle hen. Hun svarede: »Nåh, jeg skal hen og give mad til de ældre.« Jeg tænkte ved mig selv: »Mor, du er en af de ældre.« Det er umuligt for mig at udtrykke den taknemlighed, som jeg har for mine forældre, mine bedst kvalificerede undervisere i evangeliet.

Noget af det mest betydningsfulde, vi kan gøre som forældre, er at undervise vore børn i bønnens kraft, ikke kun i bønnens rutine. Da jeg var omkring 17 år gammel, knælede jeg ved min seng og bad min aftenbøn. Uden jeg vidste det, stod min mor i døren. Da jeg var færdig, sagde hun: »Tad, beder du Herren om at hjælpe dig til at finde en god hustru?«

Hendes spørgsmål kom meget uventet. Det var det, som lå fjernest fra mit sind. Jeg tænkte på basketball og skole. Så jeg svarede: »Nej, hvorefter hun

sagde: »Det burde du, min søn, det er den vigtigste beslutning, du nogensinde kommer til at træffe i livet.« Ordene sank dybt i mit hjerte, og de næste seks år bad jeg Gud om at hjælpe mig til at finde en god hustru. Og jo, han besvarede sandelig den bøn.

Som forældre kan vi undervise vore børn i at bede for ting, som har evige konsekvenser – at bede for styrken til at være moralsk ren i en udfordrende verden, til at være lydige og til at have mod til at stå for det, som er ret.

Ingen tvivl om, at de fleste af vore unge beder aftenbøn, men måske kæmper mange af dem med vanen med personlig morgenbøn. Som forældre, som deres bedst kvalificerede undervisere i evangeliet, kan vi ændre dette. Hvilken forælder på Mormons Bogs tid ville tillade deres søn at gå i spidsen for en hær uden brynje og skjold og sværd til at beskytte ham imod fjendens potentielt livsfarlige angreb? Men hvor mange af os lader vore børn gå ud af døren hver morgen og til tidernes største slagmark for at møde Satan og hans myriader af fristelser uden deres åndelige brynje og skjold og sværd, som kommer ved bønnens beskyttende kraft? Herren sagde: »Bed altid ... så du kan besejre Satan« (L&P 10:5). Som forældre kan vi hjælpe med at indgyde en vane med at bede morgenbøn og kraften i det i vore børn.

Vi kan også undervise vore børn om at bruge deres tid fornuftigt. Til tider må vi, som Sonya Carson, kærligt men bestemt sætte foden for døren og sætte grænser for vore børns forbrug af fjernsyn og andre elektroniske enheder, som i mange tilfælde har monopol på deres opmærksomhed. I stedet må vi om dirigere deres tid i retning af mere produktive evangeliske forehavender. Der kan være nogen modstand i starten, noget brokkeri, men som Sonya Carson må vi have visionen for øje og holde fast ved den. En dag vil vore børn forstå og være taknemlige for, hvad vi har gjort. Hvis vi ikke gør det, hvem skulle så?

Vi spørger måske os selv: Får vore børn vore bedste åndelige, intellektuelle og kreative bestræbelser, eller får de den tid og de talenter, der er tilovers, efter vi har givet alt til vores kirkekaldelse eller arbejdskarriere? I det kommende liv er jeg ikke sikker på, at titler som biskop eller hjælpeforeningspræsident vil overleve, men jeg ved, at titlerne mand og hustru samt far og mor vil fortsætte og blive æret af verdener uden ende. Det er en grund til, at det er så vigtigt at ære vore forpligtelser som forældre her på jorden, så vi kan forberede os til endnu større, men lignende forpligtelser i livet herefter.

Som forældre kan vi fortsætte med den vished, at Gud aldrig vil lade os alene. Gud giver aldrig en forpligtelse uden at tilbyde guddommelig støtte – det vidner jeg om. Må vi, i vore guddommelige roller som forældre og i partnerskab med Gud, blive de bedst kvalificerede undervisere i evangeliet og eksempler for vore børn. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story*, 1990.

Ældste Jörg Klebingat
De Halvfjeds

Nærm dig Guds trone med selvtillid

[I kan] ved at anvende Jesu Kristi forsoning begynde at øge jeres åndelige selvtillid i dag, hvis I er villige til at lytte og handle.

På en skala fra 1 til 10, hvordan vil I så vurdere jeres åndelige selvtillid overfor Gud? Har I et personligt vidnesbyrd om, at jeres nuværende ofre som sidste dages hellige er nok til at arve evigt liv? Kan I for jer selv sige, at jeres himmelske Fader er tilfreds med jer? Hvad ville I overveje, hvis I havde et personligt interview med Frelseren om et minut? Ville synder, beklagelser og utilstrækkelighed præge jeres selvopfattelse, eller ville I simpelthen være glædestrålende forventningsfulde? Ville I møde eller undgå hans blik? Ville I tøve ved døren eller med selvtillid gå hen til ham?

Når som helst modstanderen ikke kan overtale ufuldkomne, men stræbende hellige som jer til at forlade jeres tro på en personlig og kærlig Gud, påbegynder han en ondsindet kampagne for at skabe så stor afstand mellem jer og Gud som overhovedet muligt. Modstanderen ved, at tro på Kristus – den slags tro, der skaber en stadig strøm af mild barmhjertighed og endnu større mirakler – går hånd i hånd med personlig selvtillid om, at I vil stræbe efter at vælge det rette. Af den grund vil han forsøge at komme ind i jeres hjerte og fortælle jer løgne

– løgne om, at vor himmelske Fader er skuffet over jer, at forsoningen er uden for jeres rækkevidde, at der ikke er nogen grund til overhovedet at forsøge, at alle andre er bedre end jer, at I er uværdige og tusindvis af andre varianter med samme onde tema.

Så længe I tillader, at disse stemmer hugger stykker af jeres sjæl, kan I ikke nærme jer Guds trone med virkelig selvtillid. Uanset hvad I gør, hvad I end beder om, hvilke håb om mirakler I har, vil der altid lige være lidt tvivl på jer selv, som hugger skår af jeres tro – ikke blot jeres tro på Gud, men også jeres tillid til jer selv. At efterleve evangeliet på den måde er ikke spor sjovt, ej heller er det særligt sundt. Og frem for alt, så er det fuldstændigt unødvendigt! Beslutningen om at ændre jer er jeres – og kun jeres.

Jeg vil gerne fortælle jer om seks praktiske forslag, som, hvis de bliver fulgt, vil jage disse onde stemmer væk og få jer tilbage til den fredfyldte forvisning og åndelige selvtillid, som I kan have, hvis bare I vil. Uanset hvordan I vurderede jer selv på den skala fra 1 til 10, kan I ved at anvende Jesu Kristi forsoning begynde at øge jeres åndelige selvtillid i dag, hvis I er